

LENGYEL PIROSKA NOÉMI

KEDVENC VÁROSOM: ÓCSA
HÁRMAN EGY FORRÁSBÓL...

Miért éppen Ócsa? Egy mákszemnyi pont a térképen, Budapesttől, Magyarország fővárosától 30 km-re, délre fekszik. A véletlenül erre tévedőnek először csak egy alföldi kis falucskának tűnhet, de bejárva a kisvárost, csodákat találhat az utazó.

Ócsát már az Árpád-korban lakták. A premontrei szerzetesek Szűz Mária tiszteletére emelt monostora már 1235-ben állt. A mai református templom a román stílusú magyar építészet ritka emléke. A bazilika falfreskói Szent László legendájának néhány részletét őrzik.

A templom szomszédságában a tájvédelmi körzet részeként az öregfalú nádfedelles parasztházai a több, mint kétszáz évvel ezelőtti múltat idézik. A hat kis parasztház hűen megőrizte a 18. századi népi építészetre jellemző vonásokat. Ideérkezve részesei lehetünk egy kis csodának, elidőzve egy régi világba csöppenve elképzelhetjük, átélhetjük dédszüleink mindennapjait. A hitelesen berendezett tisztaszoba, a pitvar, a tornác, mind-mind a régi időköt varázsolják elénk. Nehéz tovább menni ebből a kis időutazásból, de érdemes.

Az Ócsai Tájvédelmi Körzet a Duna-Tisza köze hajdan kiterjedt lápterület egyik utolsó ékes darabja. Néhány évszázaddal ezelőtt a Duna árterülete összefüggő zizenyős, lápos, mocsaras területet alkotott. A nyitott vizek, nádasok, rétek, erdők váltakoznak a területen. A ritka növény- és állatvilág egyediv, mondhatni kinccsé teszi ezt a területet.

Ócsa növényvilága egész évben szemet gyönyörködtető. A selyemrét, az erdők, a tocsogók és nádasok megunthatatlan, kiismerhetetlen világa helybélit és idegent egyaránt rabul ejt. Ide nem lehet csak egyszer eljönni.

Minden tavasszal visszahív a gyöngyvirág illatú vadregényes láperdő.

A kisváros egy másik ékessége, az Ócsai Öreghegyi Pincesor szintén a kétszáz évvel ezelőtti múltat idézi.

Mindez azonban még nem lenne elég ahhoz, hogy a kedvencek lelegején foglaljon helyet. Ami feljogosítja az első helyre a kedvenc városaim közül, az nem más, mint a Bolyai János Gimnáziumban eltöltött diákévek. A majdnem 70 éves alma mater meghatározója életemnek. A Bolyai jónevű gimnáziuma a környéknek.

Az ócsai nagyerdő szinte zöld sátrat képez a városba vezető út felett. A szorgalmi időszak alatt mindennap bejártam ezt az erdei alagutat. Reggelente még kissé nehézzel szívvel, délután hazautazva már sokkal szebbnek láttam a pipacsos mezőt, a szénapetrecéket, a mocsárban vadászó gólyákat.

Ócsa számomra a múlt, a természet kézzel fogható ajándéka, és még ennél is több, a tudás kútja. Itt kaptam meg az alapokat a felnőtté váláshoz, az ismereteket ahhoz, hogy merjem tovább gondolni a gyermekéveket. Itt nőtem fel. Ez a kisváros sokáig a második otthonom volt. Szerettem itt diák lenni. Később büszkén tértem ide vissza anyukaként. Évekkel később itt tanult a fiam, majd Őt követve itt tanult a lányom is. Itt kaptuk meg mindhárman a tudást, az értékrendet, amivel Útra indultunk. A Randevű presszóban randevűztünk, a Pokol kiskocsmában múltattuk bánatunkat a matematikadolgozat kudarca okán. Futottunk versenyt a gimnáziumhoz közeli kis utcákban. Éltük a gondtalan diákéveket.

Anyá, fia, lánya egy forrásból merített. Ez a forrás édesvíz.